

Con ơi, Mẹ đã Hết Lòng.

Lại Thị Mơ

Linh đi vào phòng khách chỗ Vi đang ngồi chơi puzzle, cô ngồi xuống nói nhỏ:

- Con trông em cho mẹ đi vắng một lát. Mẹ chỉ đi 3 tiếng thôi.

Cô bé ngược nhìn mẹ nhanh nhẩu nói:

- Mẹ cứ yên tâm đi, con trông em được mà, mẹ đừng lo, mẹ đi chơi cho vui, nghe mẹ.

Con bé nhanh nhẩu liền thoáng trấn an, rồi đứng lên ôm choàng, xiết chặt mẹ, chứ không dám hôn, sợ lem son phấn mẹ vừa trang điểm. Nó nghiêng đầu, vỗ tay khen:

- Hôm nay mẹ đẹp quá!

Linh giờ tay trở lên môi:

- Suyt, khe khe kẻo em dậy.

Rồi nhẹ nhàng lách ra cửa, Đạt chồng cô đang ngồi sẵn trong xe chờ cô. Lâu lắm rồi cô mới trang điểm và vắng nhà vài tiếng, kể từ khi Ti em trai kế của Vi biểu lộ các triệu chứng của bệnh tự kỷ (autistic).

Thường khi mắc bệnh này, triệu chứng chỉ thấy rõ khi đứa bé 2 tuổi. Nhưng thật "trớ trêu" nhiều đứa bé tự kỷ lại to con, đẹp trai như Ti. Chỉ khi nhìn vào nét mặt thấy ngờ ngờ mới biết bị bệnh, chứ nhìn từng nét cặp môi, đôi mắt, khuôn mặt rất đẹp.

Ngày xưa khi chưa lập gia đình, làm chung cùng phòng với chị bạn có 3 đứa con: con gái đầu, kế là con trai, đứa út là con gái. Chồng là bác sĩ, chị là kế toán viên nên tiền lương của cả hai tương đối khá, không phải lo lắng nhiều về mọi chi tiêu trong nhà. Cuộc sống gia đình tưởng rằng rất hạnh phúc, không ngờ khi sinh cô bé út, cũng vừa lúc cậu con trai biểu lộ chứng tự kỷ. Chị trở nên trầm cảm, tưởng như cả thế giới sụp đổ dưới chân, chẳng còn ý chí làm việc, lúc nào cũng thẫn thờ như người mất hồn. Có đứa con trai mong mỏi, lại bị tự kỷ, chị cứ than thở với Linh nghe thật náo lòng.

Thật tình lúc đó còn độc thân, Linh không hiểu tâm trạng đau buồn của bà mẹ có con bệnh tật, nên cũng chỉ an ủi qua loa. Chồng của chị là bác sĩ thần kinh nổi tiếng, khi thấy vợ quá trầm cảm, anh chỉ nói một câu đơn giản:

- Hãy nhớ em vẫn còn 2 đứa con gái xinh đẹp phải nuôi & một gia đình để chăm sóc. Chúng ta không thể quăng một quả mận ngon ngọt khi nó chỉ bị méo mó xấu xí bên ngoài. Quả mận đó có thể không ai muốn mua, nhưng người bán vẫn giữ lại cho mình, chứ không bỏ đi, vì họ biết giá trị của nó. Khi chúng ta không thể thay đổi được sự thật, thì chúng ta phải sống với nó, nghĩa là phải chấp nhận.

Chị bảo rằng, chồng cô cũng đau khổ chẳng kém gì cô. Nhưng là bác sĩ thần kinh nên có nhiều kinh nghiệm, nghĩa là sáng suốt hơn cô. Lâu dần chị bạn cũng nguôi ngoai, dù thỉnh thoảng vẫn buông tiếng thở dài. Trong tất cả mọi trường hợp thành ngữ: the end of the world vẫn là lời giải thích cho mọi tình huống. Phải rồi, đâu phải mọi thứ đều sụp đổ khi chúng ta có một đứa con bị tự kỷ. Hàng ngày nghe chị bạn kể chuyện gia đình, nghe thì nghe chứ thật ra cô cũng không mừng tượng được hoàn cảnh và tâm trạng của người trong cuộc, cho đến khi chính mình gặp phải.

Nuôi con mới biết lòng cha mẹ.

Lúc Vi 10 tuổi, Ti lên 4, cô phải nghỉ việc ở nhà, vì con trai cô bị tự kỷ loại hiếu động. Lúc nào cũng phải ngó chừng, nếu không đứa trẻ sẽ gây rối loạn mọi thứ trong nhà, chưa kể gây nguy hiểm cho chính bản thân nó. Đã từ lâu cô không còn mặc áo tay ngắn, vì những vết bầm, cào xước mà con cô ngắt véo, mỗi khi nó không bằng lòng chuyện gì.

Khoa học không thể nào giải thích, rất nhiều gia đình cha mẹ rất thông minh vì họ là những bậc đại trí thức, bằng cấp và chức vụ cao trong xã hội, vậy mà vẫn có con tự kỷ. Nhiều cặp vợ chồng có 2 con là 2 trường hợp cá biệt, đứa lành thì thông minh xuất chúng, có rất nhiều thành tích về học vấn lẫn nghệ thuật, từ âm nhạc tới hội họa trong khi đứa tự kỷ thì ngây ngô hiếu động, làm cho cha mẹ khôn khổ muôn phần. Không thể giải

thích bằng khoa học, cô đành an ủi bằng lời Phật dạy: Mọi mối quan hệ giữa người & người ở đời này, đều có mối liên hệ, nguyên nhân từ kiếp trước. Có phải kiếp trước cô "nợ" thằng Ti. Hay là kiếp trước thằng Ti gây nhiều tội lỗi, giờ phải trả "quả" bị phạt. Để có một đứa con cần phải có cả cha lẫn mẹ, nhưng bản năng mẫu tử

làm cho muôn loài động vật, con cái vẫn hy sinh liều thân vì con. Hình ảnh gà mẹ xoải cánh che chở cho đàn con khỏi bị điều hâu quắp đi, đã là một thí dụ điển hình. Đôi cánh nhỏ bé của gà mái, xá gì với con điều hâu hung hãn, nhưng mặc kệ gà mái vẫn cố gắng bảo vệ đàn con, cuối cùng điều hâu cũng bỏ đi.

Ngày xưa nhà văn Nhất Linh có tác phẩm *Anh phải sống*, cũng đã làm người đọc thương cảm. Khi nghĩ đến đàn con thằng Bò, cái Nhớn, cái Bé nếu mất hết cha mẹ, thì ai nuôi. Không anh phải sống, chị Lạc đã buông tay chìm xuống nước, để chồng đủ sức bơi vào bờ.

Anh phải sống, cá chuối đấm đuổi vì con.

Linh miên man nghĩ, ngày xưa khi còn ở trong nước, bà Tư hàng xóm có một người con trai tên Cần, mắc bệnh khờ, anh rất hiền lành mà sao suốt ngày nghe ông Tư chửi mắng quát tháo, nhiều khi còn nghe tiếng roi quất vun vút, và tiếng anh Cần ú ớ van xin. Cả nhà ai cũng khiếp sợ ông, bà Tư cũng chỉ im lặng, nước mắt lưng tròng, lòng bà như sát muối.

Một mai cha yếu mẹ già

Chén cơm đôi đũa, ly trà ai dâng.

Bà không nghĩ khi già được con phụng dưỡng, mà canh cánh trong lòng, mai kia bà chết đi, đứa con khờ khạo sẽ ở với ai? Anh trai còn có chị dâu, em gái còn có em rể.

Chưa bao giờ Linh nghĩ mình và chị bạn lại có cùng nỗi ám ảnh như bà Tư hàng xóm.

Hôm nay là lần đầu tiên, kể từ khi nghỉ việc, Linh mới vắng nhà vài tiếng. Vì cô bạn thân từ khi còn học tiểu học, tình cờ khi qua Mỹ lại ở gần nhau. Cô là mẹ đỡ đầu cho con gái bạn, hôm nay là ngày vui của cô con gái đỡ đầu. Suy nghĩ đắn đo mãi cô mới nhận lời đi dự tiệc, dù đã sắp xếp cho Ti ăn sớm rồi đi ngủ. Bé Vi ngồi chơi puzzle ở phòng khách, cô yên tâm đi. Từ ngày con trai bị bệnh, tất cả dao kéo trong bếp đều cất kỹ khóa chặt trong ngăn kéo. Khi nấu ăn cũng không cho Ti vô bếp, nó sẽ bốc thức ăn sống sít bỏ vô miệng. Đặc biệt thích mùi hành, có lần nó đã ăn ngấu nghiến một tô hành tồ vừa thái sẵn, mà chẳng hề sặc sụa.

Tưởng rằng chỉ vắng mặt 3 tiếng, khi trở về Ti vẫn còn ngủ. Không ngờ, khi vừa bước vào phòng khách Vi chạy ủa ra đón cô, trên tay cầm cái áo đầm mà nó thích nhất. Cái áo bị cất nát, mặt nó lạnh tanh, cặp mắt biểu lộ sự giận dữ, còn đôi môi thì mím chặt. Chưa bao giờ cô thấy con gái lộ vẻ tức giận như lúc này, một luồng hơi lạnh chạy dọc sống lưng. Cô như vừa thấy một khuôn mặt lạnh lùng ác độc hiện ra, có thể nào một con bé hiền lành mà cô mong mỗi sẽ có một tấm lòng nhân ái. Bỗng dưng trong cơn nóng giận, trông như một con thú dữ! Linh vội lắc đầu xóa đi những điều ám ảnh vừa loé, trực giác của cô có thể sai.

Theo lời Vi kể, thằng Ti ngủ dậy lúc nào nó cũng chẳng biết, vì mãi miết chăm chú ngồi xếp hình. Nó cũng quên khóa cửa phòng ngủ nên khi thằng Ti thức dậy, lén vào phòng lúc nào nó cũng không hay. Chỉ khi nghe tiếng lục đục nó mới chạy vào, để thấy thằng Ti trong tay có cái kéo nhỏ, đang cắt nát sách vở & quần áo của nó. Tệ hại nhất trong đó có cái áo đầm mà con Vi thích nhất. Sau một hồi quát tháo chẳng làm thằng em khiếp sợ con Vi ngồi lặng thinh thật lâu, trong đầu nó nghĩ tới nghĩ lui làm sao tránh được kẻ phá hoại. Không phải chỉ lúc này mà mãi mãi. Cuối cùng khi có một ý nghĩ (ác độc) loé lên, con Vi thấy cơn giận dịu xuống, phải rồi đó là cách tốt nhất, mới trừng phạt đích đáng cho cái tội thằng Ti gây ra ngày hôm nay, và đã nhiều lần khác. Chỉ nghĩ đến đó con Vi cảm thấy hả dạ, kiên nhẫn ngồi chờ mẹ về.

Khi vừa bước vào phòng, chợt nhìn thấy ánh mắt giận dữ và cái môi mím chặt của con Vi, linh tính cho thấy, điều mà cô vô cùng lo sợ khó nào tránh khỏi.

Một mai cha yếu mẹ già

Chén cơm manh áo con nhờ cậy ai?

Chẳng phải riêng cô, ngay cả bà Tư hàng xóm và cả chị bạn làm chung, ai cũng lo sợ khi họ chết đi, đứa con tật nguyền sẽ ở với ai. Thằng Ti sẽ ở với ai, con Vi là niềm hy vọng cuối cùng. Vậy mà con Vi đang nghiêm mặt lạnh lùng nói, như quan toà tuyên án tử hình:

- Mai một khi lớn lên, không bao giờ con cho thằng Ti lại nhà con.

Phải rồi, để thoát khỏi kẻ phá hoại, cách tốt nhất là không gặp, không tiếp xúc. Con Vi đã nói rõ ràng không cho tới nhà, có nghĩa là thằng Ti dù ở đâu đó cũng không được tới gặp nó.

Ước muốn mong manh của Linh, niềm hy vọng cuối cùng con Vi sẽ nuôi thằng Ti đã tan thành bọt nước. Dù đó chỉ là câu nói của một con bé 12 tuổi, nhưng Linh tin đó là một quyết đoán không thay đổi. Linh cảm của người mẹ đã cho cô biết điều này. Cô thẫn thờ xoa đầu, an ủi, hứa sẽ mua cho con Vi cái áo đầm khác đẹp hơn. Rồi lặng lẽ bước vào phòng để thấy thằng Ti đang nằm ngủ dưới sàn, nét mặt hồn nhiên như thiên thần. Linh cúi xuống bế con lên giường, thì thầm bên tai: *"Tội nghiệp con tôi."*

Con là món quà Thượng Đế ban tặng cho mẹ: Một món quà buồn.

Lại thị Mơ